

ולדעת אביו, שדברים אלו הם חיטים כתושות לשתים או לשלושה או לארבעה, מובן מדוע הם מוכשרים, כי אי אפשר לעשות זאת בלא לתיתה במים.

ולדעת רב דימי, שחילקא היא כוסמת קלופה, הסיבה שהיא מוכשרת כי כדי שיהיה נקל לקולפה שורים אותה תחילה במים, ובזה היא מוכשרת לקבל טומאה בכל מקום.

הנודר מן הדגן

אין נקרא דגן אלא הגרגרים כמו שהם, שעושים מהם כרי, אבל אחר שנטחנו, ונשתנו, שוב אינם קרוים דגן. ומבואר במסכת נדרים, שהנודר מן הדגן, [כלומר שנאסר להנות מהדגן], אסור אף בפול המצרי יבש, שעדיין הוא גרגיר כמו שהיה, אבל מותר בלח, שנתרכך, ואינו נחשב דגן, וכמו כן מותר באורז. וכן בחילקא, וטרגיס, וטיסני.

והנה לדעת אביו שחילקא, וטרגיס, וטיסני הם חיטים כתושות לשתים או לשלושה או לארבעה, מובן מדוע אינם נחשבים דגן, כי כבר נכתשו.

אבל לדעת רב דימי, שחילקא הוא כוסמת קלופה, קשה, מדוע אינה נחשבת דגן, הלא הגרגיר שלם כמו שהיה, והרי זה דגן.

המכירה בחנות בחולו של מועד

חנות שהיא פתוחה לסטיו, כלומר שיש לפניו מקום ספסלים, ולא רשות הרבים, הואיל ואינה פתוחה לרשות הרבים כשאר חנויות, פותח ונועל כדרכו.

אבל חנות שהיא פתוחה לרשות הרבים, אינו פותח כדרכו, אלא פותח אחת ונועל אחת. חוץ מערב יום טוב אחרון של חג, שאז רשאי לפתוח ולהוציא סחורתו, לעטר את שוקי העיר בפירות, בשביל כבוד יום טוב האחרון.

וכל החילוקים הללו אמורים במוכר פירות, [כגון חיטים], שיש מקום לחשוד את הקונה, שקונה לצורך שאר ימות השנה.

אבל המוכר תבלין, כגון כרוב וכרשינין^א, מוכר כדרכו בכל אופן, כי הכל יודעים שקונים

^א כן פירש רש"י. והקשה בתוס' רבי פרץ, דכרוב וקפלוט אינן חשובין תבלין, דהא אמרינן, דתבלין לטעמא עבידי, ואפילו באלף לא בטיל, ולפת וקפלוט אינו צריך לשער כי אם בששים, כדאיתא פרק גיד הנשה, ותבלין כד נידוכין כדרכו